

farlig Uvane, hvis nedbrydende Indvirkning paa den normale Udvikling baade i sjælelig og legemlig Henseende er utvivlsom“. Efter det havde jeg ganske sikkert ventet, at det ærede Medlem vilde angribe mig, thi det er den Slags Ting, man ligesom Døden altid maa være forberedt paa, men jeg havde troet, at Angrebene vilde gaa i en ganske anden Retning, og at det ærede Medlem vilde have angrebet mig, fordi jeg havde nedsat den farlige Alder til 16 Aar og ikke havde holdt mig til de 18 Aar, som Sundhedskollegiet indtrængende anbefalede. Men der er ingen Ting, som er saa galt, uden at det er godt for noget. Nu vide baade det høje Ting og jeg, at naar det ærede Medlem næste Gang staar op og jamrer sig over, at Sundhedskollegiet ikke har været spurgt, eller over, at jeg ikke har fulgt Sundhedskollegiet, betyder det ikke det allerbitterste. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at for saa vidt Professor Gram, som er Medlem af Sundhedskollegiet, har udtalt sig til den Enquête, som det ærede Medlem gjorde os bekendt med i Gaar, og nu har en anden Mening — hvad jeg ikke ved, om han har, det kan forholde sig saaledes, som det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) antydede —, saa kunde det være, at det er gaaet ham ligesom adskillige andre, og ligesom det ogsaa er gaaet mig, idet man, efter at man er kommen til at sysle med denne Sag, noget har forandret sin Mening og er kommen til at se paa Spørgsmaalet med noget andre Øjne. Vi maa huske paa, at den Enquête, det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) i Gaar regalerede os med, er fra Oktober 1905, hvorimod Sundhedskollegiets Skrivelse — jeg tør ikke sige Datoen derpaa bestemt — vel snarere er fra Oktober 1906. Sundhedskollegiets Erklæring er i alt Fald indhentet, efter at Sagen i Foraaret blev henvist til Justitsministerens Undersøgelse. Det kan altsaa være, at han har forandret sin Opfattelse. Det kan ogsaa være, at det ærede Medlem har forandret sin Opfattelse — det har man set før.

Hvorvidt det nu vil være rigtigt at skride til en Forbudslov eller ikke, er noget, som jeg ganske skal henstille. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at der, den Gang jeg fremsatte Lovforslaget, var en lille Nuance i den Maade, hvorpaa jeg anbefalede det, fra den kraftige Maade, hvorpaa jeg plejer at anbefale mine Lovforslag, idet jeg nemlig, i Stedet for som jeg plejer blot at sige: „Jeg vil anbefale Lovforslaget“ eller:

„Jeg anbefaler det til Tingets Velvillie“, sagde — det ville De kunne finde i Rigsdagstidende uden Tvivl, jeg husker det meget nøje —: „Jeg anbefaler Lovforslaget til Tingets velvillige Overvejelse“. Det var naturligvis, fordi jeg selv, uagtet jeg mere og mere ved at sysle med denne Sag er kommen til den Erkendelse, at man vistnok ad Lovgivningens Vej bør foretage Skridt til Indskrænkning af Børns Tobaksrygning, dog alligevel var noget i Tvivl og hovedsagelig fremkom med dette Lovforslag paa Grund af den Opfordring, jeg enstemmigt fik fra dette høje Ting i forrige Rigsdagssamling. Der kan som sagt være forskellige Meninger om, hvorvidt man bør gaa til en Forbudslov eller ikke, der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt denne Vej, der her er valgt, er den rette, dette at overlade det til Kommunernes Afgørelse ved Vedtægter, eller om det skulde være en Forbudslov helt uden videre og straks for hele Landet. Mærkeligt er det for øvrigt i den Henseende at se, at ærede Medlemmer, der ellers pleje at rive mig i Næsen, at jeg ikke under Kommunerne deres Selvstyrelse, straks ere paa Benene, saa snart jeg kommer med et Forslag til at udvide Kommunernes Selvstyrelse; saa er det ravruskende, splitterpinende galt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man lovgiver paa dette Omraade, er det det rigtigste i hvert enkelt Tilfælde at overlade Initiativet til Kommunalbestyrelserne, fordi Forholdene, hvilket ogsaa fremgaar af Forhandlingerne herom, ere saa overordentlig forskellige rundt omkring i Kommunerne. Der kan være Kommuner, hvor man føler sig meget stærkt plaget af denne Tobaksrygning hos Børn og har Grund til at se meget sort paa de mulige Følger deraf, og der kan være andre Kommuner, hvor det hele i Grunden ikke betyder noget, navnlig ude paa Landet, hvor det maaske indskrænker sig til, at de ryge noget selv-lavet Tobak af Kirsebærblade eller Kaalblade eller den Slags Ting, som der hverken er Belladonna, Bulmeurt eller Nikotin i. Jeg tror, Forholdene ere forskellige i de forskellige Kommuner, og at man, naar man vil lovgive herom, gør rettest i at lade Kommunerne tage Initiativet. Der kan naturligvis derigennem — som altid, hvor en Ting er henvist til kommunale Vedtægter — indtræffe den Ejendommelighed, at noget er forbudt paa et Sted og ti Skridt derfra er det tilladt. Der kan indtræffe den Ejendommelighed, som vistnok det ærede Medlem for Saksjøbing